

SZOVJET BALETTMŰVÉSEK

az Erkel Színházban és az Operaházban

A SZOVJET KULTÚRA NAPJAI a november 4-i díszelőadással kezdődtek az Erkel Színházban. Az első rész értékes zenei programja után a szovjet balettművészet csillagának koncertműsorában gyönyörködhetünk.

A leningrádi Kirov Színház szólistá-csoportja több koreográfus generáció alkotásait és hozzávetőleg három korosztályba sorolható táncművészgárdá színskáláját foglalta magába. A stílusok egymás mellett élésének gazdag panorámája egyúttal bepillantást engedett a szovjet táncművészet új, valószínűleg legújabb koreográfiai törekvéseinek műhelytitkaiba is. A táncosok minden irányzatot, stílust tökéletesen átívelt technikai oldattal meg. A híres leningrádi kristálytiszta táncolási mód, a test vonalainak állandó harmóniája olyan ki-munkált virtuozitással jelentkezik, ami csakis egy nagy tradícióval rendelkező, folyamatosan újuló-gazdagodó iskolában fejlődő táncművészet összefonódásának gyümölcse lehet.

A műsorösszeállítás Vlajimir Ivanov meglepően „fent” kezdett a *Gajane* kiróbban erejű Kurd táncával, — s ennek ellenére képes volt a feszültséget különböző árnyalatokkal színezzni, végül pedig a moszkvai sztárok bravúr-ketősével fokozni.

A klasszikus részletek közül tetszett az átélő, pontos *Hattyúk tava* pas de deux Galina Mezenceva és Vitalij Afanaszov előadásában, és töretlen kondíciójával lepelt meg a *Csiperózsika* kettős ragyogó előadójára: Irina Kolpakova és Jurij Szolovjov, akiket már 17 évvel ezelőtt is vendégül láthattunk.

A MODERN SZEMLÉLET és formálási mód elsősorban a Scedrin-zenére készült *Kontrasztok*-ra jellemző. Jakobson bensőséges irányvonalaik továbbfejlesztése, örökségének egyik lehetséges variációja ez a koreográfia, melyet a remek, máris nemzetközileg hírnevű fiatal pár: Natalia Bolsakova és Vagyim Guljajev táncoltak. A többi koncertszám előadójának sorából a *Grand pas*-t táncoló Gabriela Komleva és Vagyim Budarin, valamint Nyinel Kurgapkina, Alexander Csisztyakov, Tatjana Kolcova, Vagyim Giesznickij, Nyina Szoldun, Alissza Rogaja, Konsztantyin Rasszajgin és Nikolaj Koomir aratnak méltó sikert.

Az est zárószáma, a *Don Quijote* kettős Vlajimir Vasziljev és Ljudmila Szemenyaka előadásában túlnőtt minden eddigi látott *Don Quijote* előadásán és bravúr-teljesítményen. A prózai szó superlatívuszai sem fejezhetik ki Vasziljevnek, a jelenkor egyik legnagyobb férfitáncosának frenetikus hatású virtuozitását. Összegezve annyit lehet megállapítani, hogy sohasem csak forma, amit csinál, minden rezdülése elragadó művészet: a pszicho-fizikai koordináció csodája. Szemenyaka érzékv. tökéletes alkatú, virtuóz, ideális táncosnő.

AZ OPERAHÁZ GISELLE-ELŐADÁSÁBAN láthattuk ismét mindkettőjüket. A színesi képességet és felsőfokú táncudást kívánó mű, minden jelentős új beállítással járjonképpen egyszerű, önálló értékű formát nyer. Aki a két főszerepet táncolja, mintegy újraalkotja a fiatal parasztlány és a herceg szerelmének drámáját saját karaktere és felkészültsége szerint. Mindkét értelemben tágulékony a balet.

A budapesti bemutató óta Szemenyaka Giselle-jét talán a legfiatalabb, legártatlanabb valamennyi közül. Természetesen számára a szerelem csodája, és felfoghatatlan az elvesztése. Halálát a meglepetésszerű, kibíthatatlan csalódás okozza. Játéka tartózkodó, a legbravúrosabb pillanataiban is légiésen halk.

Vasziljev hercege megejtően emberi. Kalandot keresett, de könnyelműségéért olthatatlan szenvedéllyel fizet. Alakítása akkor is magával ragad, ha egy kézműdolattal jelez valamit, és ha a legbonyolultabb technikai követelményeket teljesíti. Szerepfelvétele annyira harmonikus, hogy a tökélyre vitt, önállósodásra hajló formai elemeket is sikerül az érzelmi egységbe illesztenie.

A hazai együttes nemcsak jó keretűt szolgált, hanem biztosította a töretlen összhangot. Kiemelkedtek a paraszti pas de deux-ben *Menyhárt* Jacqueline, aki semmit sem veszített ereyéből a tavalyi bemutató óta, és *Keveházi* Gábor, aki még kiforrottabb és virtuózabb lett. Érettebb és meggyőzőbb *Szónyi* Nóra Mirta-alakítása is.

VASZILJEV HARMADIK FELLÉPÉSE a *Csiperózsika* kádban került sor. Képességeinek kibontakoztatására ez a balet nem ad nagy lehetőséget. A férfi főszereplő csak a második felvonásban jelenik meg, két táncos és egy nagyobb variáció jut számára. Ezen belül is főképp a női főszereplő partnere: ugrásainak, forgásainak és légiességének régi értelemben vett „támasza”. Variációja nem azonos az itteni betanítással, más elemeket hangsúlyoz. Erejét és figyelmét pedig érezhetően magyar partnerejével való együttműködésére összpontosította. Örömmel láthattuk viszont ugyanis Kun Zsuzsát korábbi nagy szerepében, aki az első beállítás érzelmeltibb szerepfelvételeiben idézte fel Auróra alakját. Az első felvonásban még kissé elfogódottan táncolt, a másodikban játéka mindinkább feloldódott, atmoszférát teremtett és produkciója a zárórész nagy ketősében dominált.

Az előadás többi nagy szerepe közül kiválóan sikerült *Metzger* Márta és *Keveházi* Gábor Kék madár kettősé, a nehéz feladatot hibátlanul és nagyon szépen oldották meg. Ugyanez érvényes *Szónyi* Nóra mindvégig magas színvonalú koncentrált Orgona tündér alakítására is. Mesei varázserője áthatotta és egységesebbé tette az előadást.

Gelencsér Ágnes

Mehalt Bárcki Géza

Bárcki Géza Kossuth-díjas akadémikus, nyugalmazott egyetemi tanár november 7-én, életének 82. évében váratlanul elhunyt. A nemzetközileg elismert nyelvudóst a Magyar Tudományos Akadémia sajtóhallottjának tekintti. Temetéséről később intézkednek.

Pais Dezső után elment Bárcki Géza is. Ezek az évek megfosztottak legnagyobb nyelvészeinktől. Sajátos módon szegényedtünk el. Úgy, hogy távozásukkal reánk szakadt szegénységünkben is valamennyien gazdagabbakká váltunk. Mert mindannyian, akik ezen az anyanyelven írunk, beszélünk, tanulunk és álmodunk, tanultunk, néha akarattal is, tőlük. Az egész nemzetre testált, az egész magyar nyelvterületre átlátható nagyszerű örökség az övék.

Bárcki Géza szinte észrevétlenül távozott körünkől. Azzal a halk finomsággal, azzal a szerény észrevetlenséggel, amely egész életvitele jellemző sajátossága volt. Már az Anyanyelvi Konferencia védnökségének kibővített ülésén is olyan bocsánatkérően szólt föl, mintha szavai — ezek az ékesek! — megzavarták volna a tárgyalás menetét. Már a nemzetközi finnugor kongresszus megnyitóján, másoktól karon fogva, kissé nehézkes léptelével úgy sietett a helye felé, mintha röstellné, hogy késve, s fáradtan érkezett. Akik tudták, hogy nyári svájci rokoni útját is elhaszajtani kényszerült, akik olykor körülverték betegyát, akik látták a mindig friss szellem porhüvelyének lassú roskadását — fájdalmasan sejtették, hogy a legnagyobb élő magyar nyelvudóst napjai igen véges napok.

Ilyes Gyula egyszer azt mondta, hogy a párizsi évei után hazatérve döbönt rá a magyar nép sorskérdéseire. Hamarabb ismert meg Párizst, mint tulajdon népe sorsát. Az ilyési rádöbbenéshöz tartozott Bárcki Géza is. Sor-suk abban is rokon, hogy Bárcki a romanisztika felől közelített szépséges anyanyelvéhez, amelyre a zombori gyógyszerészhez nőül ment palóc édesanyja tanította meg.

A magyar nyelv, mert beleszületett, természetes, mármár észrevétlen közege volt, mint madárnak a levegő tisztasága. Nem tulajdon környezete, saját közege, nem a családi kör, az otthoni levegő, az egyszerű, s a természetes vonzotta, hanem az idegen, a különböző, a más, az ismeretlen, a megfelfedhetetlen, a különös. A huszadik század ki-magasló nyelvészévé vált Bárcki Gézát a vallón vonzotta, mégpedig a középkori vallón. A korai francia, a magyar nyelv francia jövevényeivel jobban érdekelték, mint maga a magyar nyelv, hiszen az első világháború előtt is azért járt és azért élt kedvelt franciákkal, hogy Voltaire tündökletes és csupa ráció nyelvét tökéletesen, már-már anyanyelvüként sajátítsa el.

S a kedvelt francia földről hazatérve kezdte el azokat a magyar nyelv tanulmányait, amelyek végül is nem az idegen, hanem a hazai nyelv legnagyobb tudósává avatták és emelték. Az ilyési sors szálai beleszövédték Bárcki Géza sorsába is: mikor Lőrinczi László erdélyi magyar író néhány éve Kuncz Aladár *Fekete kolostor*-ának irodalmi útját járta végig Noirmoutier-ban és Ile d'Yeu-n, s az első világháború franciaországi magyar polgári internáltjainak sorsát kutatta, a kevés túlélő közül Bárcki Géza szolgáltatta neki a leggazdagabb anyagot. Mert Bárcki — bár már 1917-ben, még Kuncz előtt átjutott Svájcba — a fekete kolostorokból érkezett szülőföldjére haza, hogy sorsát most már véglegesen az anyai földhöz, az anyanyelv világához láncolja. S bár a romanisztika kései szerelemként is föl-föltámadt benne, s noha a vallón és a francia nyelv, meg az esperantó halála napjig is kedvelt témája és kutatói területe maradt, életművét a magyar nyelv nagy élettörténetének megírásával alkotta meg.

Ebben a szerkesztőségben, de említhetnék bármely más budapesti vagy megyei lapot, nyelvudományi műhelyt, vagy folyóiratot, tudományos intézetet, vagy középiskolát és egyetemet — se szeri, se száma azoknak a bölcsészeknek, magyartanároknak, íróknak, újságíróknak, akiknek Bárcki Géza a professzora volt. A szerkesztőségekhez, s a tudományos műhelyekhez hasonlóan az országban se szeri, se száma azoknak az olvasóknak, értelmiségieknek, akik a magyar nyelv életrajza című Bárcki-műből tanulták meg anyanyelvünk fölemelő, sugárzó, egyes életrajzaiban megdöbbentő élettörténetét. Bátran írhatjuk le azt is, hogy a magyar nyelv szépséges és különös, származó és néha néha kétségbeesítő regényét.

Ez az elbeszélő és elemző tudományos és szépprózai ösz-szegezés, a magyar nyelv élettörténetének ez a sajtós ösz-szevűjtése és elmondása páratlan irodalmunkban, nyelvudományunkban. A nagy műnek, amely az ősidőktől napjainkig beszéli el a magyar nyelv századait, néhány hittel ezelőtt jelent meg a harmadik kiadása. Ez a munka tette be, vonta be teljes fényvel és sugárkoszorúval a Kossuth-díjas és állami díjas akadémikus és nyualmazott egyetemi tanár munkásságát, pályáját és életművét. Aki ezt a nyelvet mélyebben ismeri és érteni kívánja, aki nem „közéiskolások fokon” akar tanulni és tudni magyarul, aki meg akarja ismerni a magyar nyelv életveszedelmeinek hiteles és tudományos és mégis oly közérthető elbeszélését, minden-napi frásztalan kell őrizze ezt a művet.

Nem kevesebbet mond el benne Bárcki Géza, mint azt, hogy a homályból előszökkenő és más számára már-már meg-tanulhatatlan, valahonnan a Volga-könyvből származó nyelv, ez a latin-, ez a német-verte és szorította magyar anyanyelv, hogyan vált és miként válhatott olyan fénylő nyelvvé, amely minden érzelem, minden sejtélem, minden költői álom kifejezésére olyan alkalmas és gazdag, hogy egyenesen kincsnek mondható.

Én mint felnőtt honpolgár, mint gyakorló újságíró, mint anyanyelvét mindig pal-lérozni kívánó betűtűl jártam Bárcki Gézához iskolába, bár ez nem schola volt a szó szerinti értelemben, hanem műhely, amelybe belépni öröm és gyönyörűség volt.

Igy jártam mindig Ráby Mátyás utcai, csillaghegyi otthonába, ahol a kedvelt pulik társaságában, özevgyen élt, sok ezer könyv halmái mellett, úgy, hogy a könyvek tornyal-mag elfoglalták konyháját is.

Igy jártam el az akadémiai anyanyelvi bizottság ülésére, látni, hallgatni őt: így kísértem el a Jugoszláviai Adára. A Szarvas Gábor nyelvudóst napokra, hogy éjszakai sétákon hallgassam különös-szén elbeszéléseit arról, hogyan akarta megmenteni és megszerezni Magyarországot számára az *Omagyar Mária-síral-mat*, az első ismert versünket őrző Leuven-Louvain-i kódexet, mikor nvomozott a kódex második világháborús sorsa után; így kopogtattam be hozzá, hogy lektorálja, szíves tanácsaival lássa el a nemzeti becsű magyar kéziratok és nyelvemlékek történetéről írott munkámat; így zaklattam telefonon, mikor biztosan akartam tudni valamit, igazat, az anyanyelv törvényei közül valót.

A nyolcvanegy éves öregem nem volt magas. Arcán sajátos mosoly ült. Az észrevetlenséget kedvelte. Esténként francia viccelőket olvasott. A legszebben író magyar elbeszélőnek Móra Ferencet tartotta. Legnagyobb nyelvészünknek Pais Dezsőt. Utolsó munkájában a mai magyar éjságy-nyelvet is emlegette. Szinte mámorral olvastam, hogy ez a réginek mennyire fölőtte áll.

Ruffy Péter

Kulesot adni a jelen filmjeihez

A Népművelési Intézet vitája az esztétikai nevelésről

Filmet forgatni mindad-dig kérdéses tevékenység, amíg eljuttatás a nézőkhöz nem biztosítható. Rendezői munkámat segíti annak kutatása, hogy a filmművészeti értékek milyen módon továbbíthatók. A közönséggel való kapcsolat-teremtés nemcsak a forgalmazás feladata, hanem a filmművészeti nevelésé is. A pedagógiában megfogalmazódnak a mércék, amelyek szerint a jelen s a jövő alkotásait megítélik — a *Jutalomutazás* rendezője mondta el ezt. *Dárday* István és munkatársa, *Szalay* Gyöngyi nemcsak nevelésügyi dokumentumfilm-sorozatukkal, hanem személyesen is részt vettek a filmművészeti nevelési konferencián Balatonalmá-diban. A Népművelési Intézet tanácskozása alkalom volt a filmnevelés helyzetének és út-lának felmérésére — de az alkalommal a meghívott érde-keltettek csak a szűk harma-da élt.

A filmművészeti nevelés jó-szerivel lehetetlen, amíg nin-csenek hozzáértő pedagógusok, de a pedagógusképzés ered-ménytelen, amíg eréj a film-esztétikai alapismeretek át-adására kell fordítania. Mint minden ördögi kört, ezt is, csak radikálisan, egyszerre minden ponton tágtíva-fesztíve lehet szét-pattintani.

A megvölő lehetőségek is ki-használatlanok. Az általános iskola padjait úgy hagyják el a gyermekek, hogy akár egyetlen hirt, egyetlen gondolatot is hallottak volna a filmművészet-ről. Minden kisdíák részt vesz iskolai mozilátogatáson, éven-te nem is egyszer. A vetíté-seket azonban nem előzi meg-és nem követi beszélgetés. Tan-ár és tanuló között az isko-la kirándulásokon vagy osz-tályfőnöki órán véletlenül ki-alakuló dialógusok is inkább a filmre alkalmazott regény-ről, az ábrázolt történelmi ese-ményről szólnak. A film érte-ke szempontjából ezek rend-szerint másodrendű kérdések.

A középiskolák egy részében, a magyar órákon szó esik film-ről is, évente nyolc alkalom-mal. Bölcs István kintűn tan-könyvét változatlanul új-ra-nyomják, bár — benne példa-ként említett filmek egy része már nem is látható, a komplex esztétikai nevelésnek a szá-

zad végére tervezett bevezed-tésig szükség lenne átmeneti tantervre s a már gyakorló pe-dagógusok filmesztétikai to-vábbképzésére.

A felsőfokú intézményekben főként népművelés szakon ok-tatnak filmesztétikát. A tanár-képző főiskolák hallgatói a számtalan közművelődési ter-ület egyikéket ismerik meg, az ágazati esztétikák közül fa-kultatíve tanulják a jórészt ez-iden bevezetett tárgyat. A tu-dományegyetemen hosszabb múltra tekinthet vissza a film-esztétika oktatása, amivel ott nemcsak a közművelődési, ha-nem az esztétika szakszék is foglalkoznak. Az Eötvös Lo-ránd Tudományegyetem ma-gyar szakos hallgatóinak köte-lező, két féléves programja példaadóan számos mű meete-kintéséhez fűződik. Az egye-temi filmtárlaton évente hat-vanhat filmet vetítenek.

A filmesztétika-oktatás be-vezetését az általános iskolába megnehezíti a tanítókörzökből teljesen hiányzó, a tanárképző-ben csak a majdani népművelőknek szervezett képzés. A bölcsészkarok idegen nyelv-szakjai változatlanul „nyelv és irodalom” és nem „nyelv és kultúra” szakok. Hogyan ma-gyarazzák el tanítványaiknak a jövőző nyelvtanárokat, mit jelent a „nouvelle vague” vagy a „free cinema”? A felsőokta-tási intézmények munkáját nehezíti a törzsanyag, a követel-ményrendszer meghatározatlan-sága. Kimunkálatlanok az ok-tatási módszerek.

A filmművészeti nevelés fő feladata kulesot adni a jelen-kori művekhez, megtanítani a nézőt, hogy felismerje a kiváló filmeket, de a gyenge, a hazug filmeket is — akár a szakmai tájékozatlanság vagy az üres rutin elrettentő példái-nak bemutatásával.

A filmművészeti ma már az egyetemes kultúra része, fon-tossága a humanista gondo-latok közlése, a látáskultúra pallérozása tekintetében egy-aránt igen nagy. S a televízió terjedésével csak gvarapodhat. Ezért jó, ha a filmművésze-ti nevelésről szó esik, vita folyik javaslatokat fogalmaznak meg. Még akkor is, ha a meg-hívottak kétharmada ma még távol marad.

—gácsi

NAPLÓ

November 10

Az Erkel Színház november 11-1, kecdi Bahcsiszteráji szö-költ előadásában Waclaw szerepében Jurij Szolovjov, a Szovjetunió népművésze, a leningrádi Kirov Opera és Balettszínház vezető táncosa lép fel.

Ma vidékre indul legújabb produkciójával az Allami Bábszínház. Móra Ferenc Csabvári Csallavér című regényéből Bárd Anna és Pápa Relli réi bábjátékok, amelyet András Béla zenéjének felhasználásá-val és Bródy Vera bábjaival a következő hónapokban szinte az egész ország gyermekközö-n-sége megismerhet.

Az Irodalmi Színpad ma délután 4 órakor és holnap, 11-én délután 4 órakor ifjúsági előadásban mutatja be az „Ok-tóber — teli torokból” című Móra Leuven-Louvain-i kódexet, mikor nvomozott a kódex második világháborús sorsa után; így kopogtattam be hozzá, hogy lektorálja, szíves tanácsaival lássa el a nemzeti becsű magyar kéziratok és nyelvemlékek történetéről írott munkámat; így zaklattam telefonon, mikor biztosan akartam tudni valamit, igazat, az anyanyelv törvényei közül valót.

Fennállásának 450. évfordu-lóját ünnepli az idén a magde-burgi városi és körzeti könyvtár. A könyvtárat 1525-ben alapították az egykori ágoston-rendi kolostorban. Jelenleg a könyvtárban 365 ezer könyv található és olvasóinak száma 45 ezer.

A Pedagógus Képzőművé-szek VII. országos kiállítását ma délután nyitják meg a Fáklya Klubban.

A New York-i filharmonik-us zenekar az Egyesült Allá-mok alapításának kétszázadik évfordulója alkalmából 1976 tavaszán európai hangverseny-körútra indul Leonard Bern-stein vezetésével.

A moszkvai Irodalmi Mú-zeum és a budapesti Petőfi Irodalmi Múzeum rendezésé-ben Csehov-kiállítás nyílik meg november 12-én délután 3 órakor a Petőfi Múzeumban. A kiállítást Várkonyi Zoltán nyitja meg. Közreműködik Ruttkai Éva.

Szabadkai művészek kiállít-tása nyílt meg vasárnap a szá-gedi múzeum Horváth Mihály utcai képtárában. A két tes-tvéáros kulturális együttmű-ködésének soron következő-e eseményként decemberben Szegeden élő képzőművészek műveiből rendeznek kiállítást Szabadkán.

A Budapesti Zenei Heteken a Postás Szimfonikus Zenekar a Ze-neakadémian Brahms I. (d-moll) zongoraversenyt és hazánkban ré-g nem játszott két Mahler-művet: a Dal a földről-t és a Szimfóniát adta elő. A zenekar Gustav Fülleborn holland karmester, a holland Opera Intézetnénsz rendkívül átélésel vé-zényelté. Gabriel Amiras zongora-művésze, a bukaresti Zeneművészei Főiskola professzora tiszta technikai-kával és meggyőző felkesedéssel interpretálta Brahms I. zongora-versenyt. Gabriel Amiras, aki gyakran ad koncertet Párizsban, Rómában és Bécsben, nálunk most lépett fel először, osztatlan sikert aratva. A Mahler-szimfóniában, az ált szölamot Eszenyi Irma nagy át-éléssel adta elő, a tenorszólokat pedig Simándy József megbete-gedése miatt Tarnai Gyula, az Ope-raház magánénekesé szölamta meg. Kintő előadása annál is na-gyobb elismerést váltott ki, mert a művésze szinte utolsó pillanataiban vállalta a beugrást. — A szovjet kultúra napjai keretében a Postás Zenekar dr. Vasadi Balogh Lajos vezényletével — november 12-én a Zeneakadémian a: Ruslán és Lud-milla nyitányát, Csajkovszkij: B-moll zongoraversenyt és az Bj Világ szimfóniát adja elő. A szólis-ta a szovjet Eliso Virsaladze elő-ször járt hazánkban. (szamek)

Olaszországi vendég szerep-lesre utazott a lipcsei Schau-spiel Ensemble társulata. Bo-lonában és Pármában mu-tatják be Antonio Buero Valleo Az értelem álma című darab-ját, Karl Kayser rendezésében.

Ma kezdődik Budapesten a Szovremennik Színház vendégjátéka

A szovjet kultúra napjai egyik nagy eseményének teér-kezik a moszkvai Szovremennik Színház budapesti vendégjátéka. A Fészek klubban vasárnap a Kulturális Minisz-terium és a Színházművészeti Szövetség sajtótájékoztatót tartott a szovjet együttes mű-vészeinek részvételével. Dr. Malonyay Dezső, a Kulturális Miniszterium színházi főosz-tályának vezetője üdvözölte a szovjet vendégeket.

A társulat vezetője, a film-jeiből nálunk is jól ismert O. P. Tabakov, az OSZSZK érde-mes művésze, a Szovjetunió állami díjasa elmondotta, hogy majdnem 20 éve alapították Moszkva legkisebb létszámú társulatát, az 50 színezett fog-lalkoztató Szovremennik Színházat. Életrehívója Oleg Jefremov volt, aki közben a Moszkvai Művész Színház ve-

zetője lett. Annak idején a Nyemirovics Dancsenko színi-iskola szinte egész évfolyama szerződést kapott az együttes-hez, amely azután a további években újabb és újabb tehet-ségeikkel bővült.

Szolnoki nagy sikerű előadá-saik után Budapesten a Vig-színház vendégeként, a Nem-zeti Színházban lépnek színe-re a Szovremennik tagjai. El-sőként hétfőn este M. Roscsin *Szerelvény a hátszögbe* című drámáját játsszák. Kedden és szerdán Gorkij: *Ejjeli mene-dékhely* című drámája kerül színe-re Galina Volcsek, az OSZSZK érdemes művésze, a Szovjetunió állami díjasának rendezésében. Csütörtökön V. Rozov: *Örökké élnek* című drámájának előadásával bú-csúzik a magyar közönségtől a társulat.